

Kyöskien //2012 Kädet

Handwritten text in white cursive script, partially obscured by pink circles, including words like "design", "misiä", "Kädet", and "Kädet".

Kopio Niini kannustaa Kyyhkyä lentoon

Meiltä saat tulostus- ja painopalvelut

- suuret julisteet
- kutsut, käyntikortit
- esitteet, lomakkeet
- lehdet, kirjat
- roll upit ja kuvavuodot
- graafinen suunnittelupalvelu

KOPIONIINI

www.kopioniini.fi

Myös rakennuspiirustuspalvelut!

KOTIMAA -lehden erikoistarjous Teologian opiskelijoille.

Hyvä opiskelija,

Sinulla on tulevaisuus edessä, mutta millainen?

Lukeminen on yksi tapa valmistautua siihen. Kotimaa-lehti päivittää joka torstai koko kirkon kuulumiset, avarasti ja tuoden esille eri näkökulmia. Lehti syventää verkko uutiset ja arvioi tapahtumien merkityksiä. Kotimaa katsoo tulevaisuuteen. Kirkko on lähivuosina suurissa muutospaineissa. Kotimaa kertoo mihin suuntaan se muuttuu. Kotimaasta lukemalla sinulle avautuu myös realistinen kuva kirkosta työnantajana.

Lisäksi lehti kertoo yhteiskunnan keskeisistä muutoksista, tarjoaa äänen sen heikoimmille jäsenille sekä tekee päättäjille vaikeita kysymyksiä. Kotimaa seuraa uskonnollista kehitystä Suomessa ja maailmassa. Lehti raportoi ihmisoikeuksien toteutumisesta ja uskonnonvapauskysymyksistä. Lisäksi Kotimaasta löytyy tasokasta keskustelua, laajoja reportaaseja ja kiinnostavia haastatteluja. Evankeliumia ja huumoria. Lehti jakaa tietoa ja esittää väitteitä.

Tilaa lahjana lähettämme Sinulle yllätyskirjan.

Mari Teinilä

Mari Teinilä
päätoimittaja

Tarjous koskee uusia tilaajia ja voimassa 31.5.2012 saakka. Tarjous koskee vain Suomeen lähetettäviä tilauksia. Ulkomaisiin lähtäviin postikulut. Tilaukset alkaa seurata mahdollisesta manereesta ja päättyy automaattisesti tilausajan loputtua. Alle 18-vuotiailla täytyy olla lupa lehden tilaamiseen. Osoitteita ja puhelinnumeroita voidaan käyttää ja kuvuttua suoranarkkineittin henkilökohtainuokaisesti. Yhdistä kausikauden ajaksi tilattavien sanoma- tai aikakauslehtien verokanta on 9 % 1.1.2012 lähtien ja digilehden 23 %.

4 kk
22€
(norm. 52,32 €)

Alle puoleen hintaan!

PS. Opiskelijalla rahat ovat usein vähissä. Jos Kotimaa tuntuu kuitenkin kiinnostavalta, niin vinkkaa vanhemillesi tai kummeillesi tästä tarjouksesta lahjaideana. Tilaus maksetaan yhdessä erässä ilman laskutuslisää.

Kevään erikoistarjous Teologian opiskelijoille
4 kk vain 22 €. (norm. 52,32 €)

→ Soita **020 754 2333** (lankaverkosta 8,21 snt/puhelu + 6,9 snt/min, matkapuhelimesta 8,21 snt/puhelu + 14,9 snt/min)

→ tai laita sähköpostia osoitteeseen tilauspalvelut@kotimaa.fi
Mainitse tilausta tehdessäsi tunnus "TEOL-opisk."

SISÄLLYS

Designiä koko kansalle
Kaukaiset julkikset – **s.15**

Ristit silmissä – **s.17**

Viesti kaikuu kadulla – **s.19**

Suuren kirkon juurella – **s.22**

Leioutti tiimi -
Heidi Rautalahti, Sofia Lomakka,
Ilkka Villikka ja Antti Virtanen
Kansi- Sofia Lomakka

Kyyhkynen
Teologian Ylioppilaiden
Tiedekuntayhdistyksen
julkaisu vuodesta 1853
• 159. vuosikerta
• ISSN 0356-2247
<http://www.tyt.fi>
• kyyhkynen@tyt.fi

Päätoimittaja:
Heidi Rautalahti
(heidi.rautalahti@helsinki.fi)
Toimitussihteeri:
Joonas Rajatalo
(joonas.rajatalo@helsinki.fi)
Kuvittaja/taittaja/ilme:
Ilkka Villikka (@helsinki.fi)
Kuvittaja: Sofia Lomakka

Toimitustiimi: Anna Hiekkataipale, Antti Virtanen, Ella Luoma, Isto Peltomäki, Mari Damskäg, Marjo Myrskyläinen, Matias Koponen, Mimosa Myllärniemi, Minna Mauno, Olli-Pekka Toivanen, Peter Tornainen, Terhi Hannola, Tuomas Salo, Milla Purosalo.

Ilmoitusmyynti:
Katriina Manelius,
Minna Mäkitalo,
Jukka-Pekka Kantala
(talous@tyt.fi)
Vuosikerta 13 €
Tilaukset:
kyyhkynen@tyt.fi
Irttonumeron arvo 3 €

Toimituksen osoite:
TYT / Kyyhkynen,
PL 33
00014 Helsingin yliopisto
Painos 1400 kpl
Painopaikka:
Kopio Niini Oy, Helsinki
Tämä julkaisu on saanut HYY:n järjestölehtitukea

Pääkirjoitus – s.4

Ryhmäkuva – **s.5**

Puheenjohtajan palsta – s.6

Antti Piirainen sanoo: Nyt viiniä – **s.7**

Anna Hiekkataipaleen hengenseikkailut – **s.10**

Seurakunta vankilassa – **s.12**

Temmikongi – **s.20**

Retropelikorneri – **s.21**

Kolumni:
Kupponen Retaleen seurassa – **s.23**

Kotona

Kun suuntaa Taka-Töölös-
tä kohti Kallion kirk-
koa, ylittää junaradan ennen
Tokoinrantaa. Aurinko osuu
silmaan ja haluaa muistaa sen
hetken, näkymän sillalta.
Katsellen junia, jotka suun-
taavat pois päin Helsingistä,
mieltä miiksi. Miksi pois päin
Helsingistä. Täällähän on
niin paljon katsomista.

Kolme vuotta sitten len-
sin pois ja asuin puoli
vuotta Uppsalassa. Palat-
tuani Helsinkiin, kaikki
näytti pieneltä ja vaati-
mattomalta. Opiskelijato-
verini olivat läskistyneet
ja menettäneet tyylitajun-
sa. Päärakennuksen Uni-
cafessa istui vain hui-
vikaulaisia kekkoslasein
humisevia tyyppejä. Minä
en humissut - olinhan fi-
kannut koko viime syksyn.

Tapautui kuitenkin käänne.
Helsinki alkoi houkuttelevaan
kaikkine piirteineen, teineen,
katuineen - öineen. Jonkin ai-
kaa kaikki oli uutta ja kiil-
tävää. Rakastuin kaupunkiin
uudestaan.

Aikaa kului, mutta en kui-
tenkaan palannut harmauteen,
vaan kasvoin kaupungin muka-
na. Löysin kylän ja yhteisön,
löysin tavan miten vaikuttaa.
Löysin myös Mythoksen ja löy-
sin dancehallin.

Opin, että paluun tunnel-
maan kuului tietyt vaiheet.
Takaisintulon ylenkatsovaa
angstia seurasi odottava
ihastuminen, sitten uutuu-
den viehätys, jonka päätti läm-
min kotoutuminen. Flirttai-

leva alkuaika hymyilytti enää
muistoissa.

Jotta voi säilyttää uuden
näkemisen katseen ja nöyrän
asenteen, täytyy tehdä töitä.
Kuten kaikkien rakkaussuhteiden
kohdalla, niitä vaalitaan
ja huolletaan. Minä ja kau-
punki, me muistamme tehdä yh-
dessä asioita. Täytyy välillä
katsoa ympärilleen ja löytää
niitä uusia puolia.

Viimeaikoina olen pyöräil-
lyt paljon Kallioon. Yön äänet
Hämeentiellä ovat uusia ja

erilaisia. Töölössäkin kol-
lisee spora, mutta sieltä
puuttuu yksittäiset huudot,
joilla kadunmiehet varmis-
tavat olemassaoloaan, ett-
emme unohtaisi heitä. Äänet
aluksi kummastuttivat, mutta
vihdoin unen myötä olin
onnellinen jälleen uusis-
ta puolista, joita kaupunki
antaa. Jotain tuntee taas
uutena.

Syksyn Kyyhkynen katsoo
kaupunkia, joka erottamat-
tomasti liikkuu ja elää mu-
kanamme. Katso sinäkin.

I s t o P e l t o m ä k i

OLENNAISEEN KESKITTÄMINEN

KOULU JA OPISKELU on keskivertonuorelle pakottautumista. Koulut käydään, koska vain siten voi saada hyvän työn. Tosin jo yläasteella opettajat muistuttavat oppilaitaan, että he ovat täällä itseään varten, eikä siksi että käsketään. Siihen eivät opettajat itsekään kaiketi usko. Lukiossa puhe omaksi hyödyksi opiskelusta voimistuu, ja ehkä siihen puheeseen uskotaan enemmän, mutta ei se kuitenkaan toteudu. Harva lukiolainen sanoo lähtevänsä aamulla kouluun, koska siellä oppii itselleen hyödyllisiä asioita.

Vaan oi! Onneksi yliopistossa todella opiskellaan itsensä kehittämisen halusta. Ei edes tarvitse puhua omaksi hyödyksi opiskelusta, koska se on itsestään selvää. Kursseja ei suinkaan suoriteta vain jotta joskus valmistuisi ja sitten voisi hakea töitä. Sen sijaan opiskelijat ovat motivoituneita näkemään vaivaa kehittyäkseen ajattelun ammattilaisiksi ja oman alansa asiantuntijoiksi.

Todellisuudessa yliopisto-opiskelu on usein tutkintorakennekeskeistä suorittamista. Opinnot suunnitellaan sen mukaan, miten ne saa tehtyä nopeimmin ja kevyimmin. Kursseja tehdään, koska täytyy, muuten ei valmistu maisteriksi. Opiskelu on suorittamista.

Vika ei ole kursseissa tai niiden laadussa. Vika ei ole myöskään tutkintorakenteessa. On kyse ajattelutavasta.

Opiskelijoiden fokus tuntuu olevan suunnattuna opiskelujen jälkeiseen aikaan. Keskusteluissa pyörivät kysymykset, mihin teologian maisterin papereilla voi hakea, mihin tutkinto on pätevä, arvostetaanko teologeja, saako töitä ja niin edelleen. Opintojen hyödyn ajatellaan olevan se, että joskus niiden suorittamisesta saa todistuksen.

Teologian opiskelijan olisi syytä arvostaa itseään ja mahdollisuuksiaan kehittyä asiantuntijaksi, joka häpeämättömästi tunnistaa osaamisensa. Arvostetuksi ajattelun ammattilaiseksi kasvamisen asettaminen päämääräksi ei ole mahdollista, jos ei ajattele, että se on toteutettavissa. Sellaisen päämäärän asettaminen saattaa tuntua vastavirtaan uimiselta, koska tiedekuntaan pääsee yli puolet pääsykokeen tehneistä ja heistä jotkut pääsykoekirjoja lukematta, kuten Ylioppilaslehti on tiennyt kertoa.

Mutta aivan sama!

On oma valinta, käyttääkö aikaa muiden osoittaman arvostuksen pohtimiseen vai itse olennaiseen, eli oppimiseen. Teologian opiskelijoilla on varaa olla asiantuntijoiksi kehittyemisessä itsevarmoja, innostuneita ja määrätietoisia

-internet

Pöntöstä revittyä, Porthanin naisten vessa - Sofia Lomakka

ANTTI PIIRAINEN ON 28-VUOTIAS AJOITAIN TEOLOGISESSA TIEDEKUNNASSAKIN VIIHTYVÄ MUSIIKKI-TOIMITTAJA. HÄN ON VALITETTAVASTI SILLOIN TÄLLÖIN OIKEASSA.

A n t t i P i i r a i n e n s a n o o : N y t v i i n i ä

Synti on lopulta varsin subjektiivinen käsite. Yksi, joka aiheuttaa minussa aina kalpeutta ja kauhunhuutoja on huonon musiikin synty. Se on melkoisen salakavala jopa pirulaiseksi, harhauttaen ensin korvat ja sitten vielä heikon ihmismielenkin mitä turmiommillisille poluille. Myös Helsingissä on vaaran paikkoja, jotka saattavat johtaa syviin kuiluihin ja kadotukseen. Ainakin esteettisten standardien kadotukseen, mutta omenan poimiminen on tunnetusti vaarallista. Ja huonon omenan vertauskuvallinenkin poiminen on suoranaista typeryyttä. On vain lähimmäisen edun mukaista johdattaa langenneet kohti paljon avarampia ääniä.

Mikä kaikeukaan iPhonesi kuulokkeista noin kovaa? Jukka Poika? Elokuu? Syntien tunnustus on näiden kaltaisten epäjumalien palvojille pakollinen. Nyt. Sillä välin kun haen pelastuksen tuovan vitsan, miksi et ilahduttaisi henkeäsi tutkimalla mitä tämänhetkinen kotikaupunkisi voi korville tarjota?

Helsinki on vuosi vuodelta vireämpi musiikin osa-alueella. Suvilahden ylpeys nimeltä Flow Festival on tehnyt tämän eteen ehkä eniten, tuoden vuosi vuodelta hienoja artisteja lähes kaikista kuviteltavista musiikkityyleistä, erehtyen korkeista standardeista vain harvoin - Flown vuoden 2012 artisteihin kuului myös Jukka Poika. Eli yksi huonokin omena löytyi! Loput olivat onneksi paljon parempaa. Tänä kesänä Flow:n rinnalle nousi Kallion Kuudes Aisti -kyläjuhla. Takamuksen ollessa vitsan jäljiltä vielä hellänä on viisasta tarkistaa jo moisten tapahtumien päiväykset ensi vuodelle. Niin laadukkaita ne ovat.

Ja mikä ihmeellisintä, kotimainen musiikki on nostamassa tasoaan esimerkiksi Siinain, New Tigersin, Burning Heartsin, Black Twigin ja vaikka PMMP:n riskejä ottavan popin myötä. Oli varsin ilahduttavaa huomata tämän osa-alueen toivottomuuden katoavan vastamanatun demonin lailla. Älä siis souda, huopaa tai ole siideripissis, vaan siirry viiniin ja astu tukevammalle kamaralle myös musiikkietoisuudessasi. Vai haluatko lisää vitsaa?

GRADUKUROSITEETI - TÄTÄKIN VOI TUTKIA
KUKA: TONI FAGERHOLM
MITÄ: MONIKASVOINEN
KOELMAN ANALYYSI
MISSÄ: KÄYTÄNNÖLLISEN TEOLOGIAN LAITOS
MILLOIN: 2008

FAGERHOLMIN TEHTÄVÄNÄ ON OLLUT SEVITTÄÄ MILLÄ TAVOIN CMX-YHTYEEN SANOITUKSILLA KÄYTETÄÄN KRISTINUSKOON LIITTYVÄ ILMAISUJA. SISÄLLÖNANALYYSILLA LÖYDETTÄÄN NÄITÄ ERILAISIA USKONKÄSITYSIIN. FAGERHOLM PÄÄTTÄY SIIHEN, ETTÄ KRISTINUSKOON LIITTYVÄ ILMAISUJA KÄYTETÄÄN ULKINAISIA JA JOPA SAMASSA KAPPALEESSA ESIINTYVÄT ILMAISUT OVAT MONIF- KENAAN RISTIRIITTAISIA. HYVIN VAIHTELEVIA SANOITUKSISTA LÖY- TYI KOLME: 1. JUMALAN LÖYTÄMINEN VAATII TAITOA 2. IHMISET UNOHTAVAT JUMALAN JA 3. JUMALAA EI OLE OLEMASSA.

KYLLÄTÄMÄN

YHTEISÖLISEMMÄN KAUPUNKIKULTTUURIN PUOLESTA SUURIEN KAUPUNKIEN ONGELMAKSI NOUSSUTTA HETEROGEENISYYDESTÄ JOHTU- VAA JUURETTOMUUTTA VASTAAN ON NOUSSUT VIIME VUOSINA VASTAUS. ERITYISESTI HELSINGIN ALUEELLA ASUKASYHDISTYKSET, TALOYHTIÖT JA KAUPUNGINOSAT OVAT RYHTYNEET AKTIIVISESTI LUOMAAN OMILLE HELSINKIIN LÄHIYMPÄRISTÖILLEEN VAHVEMPAA YHTEISÖLLISTÄ IDENTITEETTIÄ. ENÄÄ HARMAATA MASSAA. HÄN VOI OLLA KÄPYLÄINEN, IHMISEN EI TARVITSE OLLA OSA HARMAATA MASSAA. HÄN VOI OLLA KÄPYLÄINEN, KALLION KUNDI TAI EIRAN KULTTUURIKANSALAINEN. KYSE ON POSITIIVISESTA YHTEISÖL- LISYYDESTÄ, JOKA PYRKII TEKEMÄÄN GLOBAALEISTA MYÖTÄTUNNON VAATIMUKSISTA TOIMIA YHDESSÄ, JOTKA EIVÄT VAADI RASKASTA BYROKRAATTISTA KONEISTOA TOIMI- AKSEEN TÄLLAISIA OVAT ERILAISET AIKAPANKIT, SEURAUKSENA SYNTYVÄ TAPOJA AUTTAA JA VAIHTAVAT AIKAANSA JA OSAAMISTA KESKENÄÄN. KAUPUNGINOSIEN KYLÄ- JA KORT- TELIJUHLAT KUTEN KÄPYLÄN KYLÄJUHLAT JA KALLIO BLOCK PARTY. **JOONAS RAJATALO**

ESFALTI
ELI ASVALTI (KREIKAN SANASTA ἄσφαλτος 'VUORIPIKI')
ON ÖLJYSTÄ JALOSTETUN BITUMIN JA KIVIÄINEKSEN SEOS,
JOTA KÄYTETÄÄN TEIDEN PÄÄLLYSTYKSEEN.

KEBÄKKAPPELI

EN OSAA PÄÄTTÄÄ, ONKO SE KIRKON PROJEKTI KAMPPIIN KOHONNUT HILJEN- TYMISKAPPELI JA KAUNIS VAI RUMA. MENNÄÄN SILLÄ, VAI SANOISINKO OLEVAN ETTÄ VIRTA- VIIVAINEN JA KAUNIS VAI RUMA. AVAAN VANTAAN RAJASEUDUN TEOLLISUUSALUEELLA, ETTÄ OLISI VAIN OMITUIVEN JA RUMA. AVAAN VANTAAN RAJASEUDUN TEOLLISUUSALUEELLA, ETTÄ PIDÄNKÖ PAPIIN TAVASTA TOIVOTTAA MINUT TERVETULLEEKSI KAPPELIIN. KIVA ETTÄ ON SEURAKUNTAA NÄKYVISSÄ, MUTTA PITÄISIKÖ SILLE NYT SANOA JOTAIN? TYYDYNN MÖNTTI MYILEMÄÄN. JA MILTÄ TUNTUU NYT ISTUA TÄÄLLÄ? TÄMÄHÄN ON PIENempi SISÄLTÄ ETTÄ TIETÄÄ KAMPIN LEVITTÄVÄN ÄÄNISAASTETTA ULKOPUOLELLA TAI EHKÄ MINÄ OLEN VAIN LEVOTON. OLI MITEN OLI, ON TANNE PAREMPI TULLA KUIN KAMPPIIN. JA VAALEAT PUUN VÄRIT TUNTUVAT OLEVAN NYT MUODISSA. NÖKÖTETÄÄN SIIS TÄSSÄ JA HILJENNY- TÄÄN. JA POISTUTAAN IHAN HYVÄLLÄ FILIKSELLÄ.

LÄHIÖUNIVORMUN ALKULÄHTEILLÄ

Artikkelissa esiintyvien henkilöiden nimet muutettu.

”Koillis-Helsinki tarkoittaa pääradan tuntumassa Oulunkylästä koilliseen sijaitsevia Helsingin kaupunginosia. Sen aluekeskus on Malmi. Koillis-Helsinki on suurelta osin rakentunut 1960-1979-luvuilla. Alueella on paljon tiheähköä lähiörakentamista, omakotitaloalueita ovat Puistola ja Suutarila. Koillis-Helsinkiin kuuluvat seuraavat kaupungin peruspiirit: Latokartanon peruspiiri, Pukinmäen peruspiiri, Malmin peruspiiri, Suutarilan peruspiiri, Puistolanselän peruspiiri ja Jakomäen peruspiiri.”

Nyt on lokakuu, ja minusta näkee sen

Lauantai-iltana Pihlajiston ostoskeskuksen Lähde-ravintolassa on vielä hiljaista. Karaokekierros on laitettu jakoon ja ensimmäiset laulajat availevat ääniään mikrofonin varressa. Harjaantumaton silmä näkee baarin pöydissä tyyppillistä meininkiä-tasaiseen tahtiin tyhjeneviä tuoppeja sekä sekalaisia seurueita. Jutustelen Aksun kanssa, joka on ollut Lähteen kantis sen perustamisesta lähtien. Naiivina kysyn häneltä, onko lähiöbaarikulttuurissa ollut murroksia vuosikymmenten varrella esimerkiksi 90-luvun laman tiimoilta.

”Mikä lama? Ainahan täällä on tällaista ollut”, Aksu sanoo ja virnistää leveästi. Aksu jatkaa: ”Ei ihmiset tule lähiöbaareihin etsimään seuraa tai jotain sosiaalista tasapainoa vaan itseään.”

Aina kun joku kysyy minulta, mistä päin Helsinkiä olen, vastaan ylpeänä että Koillisesta-han minä. Puistolassa, Viikissä ja Viikinmäessä kasvaneena ja koillisia kaupunginosia koko ikäni kolonneena duunariperheen pentuna voin todella sanoa, että tunnen alueen kuin omat taskuni. Vaikka olen nyt aikuisemmalla iällä asunut lähinnä kantakaupungin alueella, veri vetää koilliseen ja useimmiten vanhoilla kulmilla hengaillessani tunnen nostalgian sijaan lähinnä lämmintä, kotoisaa fiilistelyä. Nyt, 24-vuotiaana Ogelilaisena, palaan koilliseen ja selvitän, mikä tekee siitä sellaisen kuin se on.

Yleistä keskustelua kuunnellessa pystyy herkästi huomaamaan, että nämä ovat paikkoja, joissa yhteisinä nimittäjinä toimivat aidot, sosiaaliset ongelmat. Pöytäkeskusteluista nousevia avainsanoja ovat lähinnä sossu ja kossu. 1960-luvun voimakas lähiöityminen toi mukanaan työväenluokassa tiivistyneet varjot. Pikku hiljaa alettiin puhua ilmiöstä nimeltä syrjäytyminen. Syrjäytyminen on siitä mielenkiintoinen termi, että sen alle voi vaivatta heitellä monia erilaisia ihmisryhmiä työttömistä psyykkisesti sairaisiin. Vaikka papereiden ja kaavoitussuunnitelmien mukaan Helsingin jokaisessa kaupunginosassa asuu kaikkiin yhteiskuntaluokkiin kuuluvia ihmisiä, eivätkä esimerkiksi työttömyysluput ole mitenkään erityisen korkealla, käytäntö on toinen. Tiiviisti rakennetussa ympäristössä myös ongelmat usein tiivistyvät, ja yhteiskunnan sosiaaliseen turvaverkkoon tulee väistämättä aukkoja.

”Kuinka usein sä olet kohdannut jonkun syrjäytyneen marjaniemeläisen?”, Aksu kysyy.

Juicen Syksyn sävel pärähtää soimaan karaoke-myreistä. Tulkitsijana on Jude, jolle tämä ei näy olevan ensimmäinen kerta kyseisen kappaleen kanssa. Hän spiiikkaa itsensä sisään sanomalla syvällä äänellä: ”Vitun hyvää ikuista lokakuuta kaikille.”

How much heat can you stand?

Eräs kaverini sanoi kerran, ettei menisi viikonloppuillatona Malmille mistään hinnasta. Kysyin miksi. Hän sanoi pelkäävänsä että tulee puukotetuksi ”jonkun mannan morasta”. Ennakkoluulot Suomen romaneja kohtaan ovat toki ennakkotapauksia katsottaessa jonkin verran perusteltuja, mutta suuri osa Isoja Pahoja Mustalaisia koskevat tarinat ovat todellakin vain tarinoita.

”Me ollaan vähemmistö. Vähemmistöt on aina irrallisia, totta kai meitä pelätään”, sanoo Leif. Leif on asunut Malmilla kolmekymmentä vuotta. Hän on ollut osana baari- ja ties mitä tappeluista useita kertoja mutta ei koskaan niiden aloittaja. Yleensä flaidikset syttyvät nimenomaan purkautuvista peloista ja epäileuista syytöksistä. ”Koskaan en oo kenenkään puhelinta varastanut enkä varasta. Mulla on omakin puhelin, jolla soitella.”

Siellä missä vähemmistöt kohtaavat enemmistön, räiskyy aina. Pohdiskeleminen yhdessä Leifin kanssa, miksi näin on. Mikä saa ihmiset suhtautumaan penseästi niihin, jotka eivät kuulu omaan porukkaan? Leif väläyttää ilmoille ajatuksen siitä, että enemmistö kokisi olonsa uhatuksi. Että silloin, kun joku ryhmä ei tee niin kuin muut, se on outoa ja väärin. Tämä ajatus saa paljon tukea historiasta. Siitä lähtien, kun romanit noin 500 vuotta sitten ovat saapuneet Suomeen, he ovat olleet suurennuslasin alla niin kirkon kuin yhteiskunnankin toimesta. Liikkuvainen kansa leimattiin kiertolaisiksi ja heiltä evättiin lukuisia kansalaisoikeuksia. Yhteiskunnan ulkopuolelle eristetyt romanit tiivistivät omia joukkojaan yhtenäisemmäksi, ja vielä tänäkin päivänä romanien sukuyhteisöt

ovat tiiviitä yksikköjä.

Leif pohtiikin, voisiko romaneita kohtaan muodostuneet ennakkoluulot olla seurausta siitä, kuinka yhteiskunta on heitä kohdellut alun alkaenkin, eikä päinvastoin. Kysyn Leifiltä, millaista on elää arkipäivää Koillis-Helsingin romanina. ”Nykyään romani on lähiössä melko vakiotavaraa. Harvemmin sitä kukaan enää aukoo päätään ihan spontaanisti, mutta kyllä niitä ’vitun manne’-huutelijoitakin löytyy. Kai me kilpaillaan somaleiden kanssa siitä, kumpi meistä on inhottavampi vähemmistö”, Leif sanoo kyllästyneen oloisesti. Mikä sitten saa romanin jäämään suhteellisen lauhaaseen ilmapiiriin? ”No Malmi on kaikkesta huolimatta mun koti. Täällä mut tunnetaan ja mulla on hyvä olla. Ihan niinkuin niillä somaleillakin. Olis aika koomista jos yrittäisiin muuttaa esimerkiksi Eiraan.”

Pohjosessa syntynyt ja pohjosessa kasvanut

Jutustelutuokioiden päätteeksi kapuan vanhempieni asunnolle Viikinmäelle. Tornitalon seitsemännen kerroksen ikkunasta levittäytyy näköala yli junaradan rajaaman alueen. Pukinmäen McDonald’sin keltainen logo pilkkottaa horisontissa maamerkinä siitä, että kaikki siitä etelään ei ole enää koillista Helsinkiä, vaan jotain muuta. Palaan ajatuksissani siihen, kuinka baareissa ja ostareilla tapaamani ihmiset oikeasti

heijastelevat arkea lähiössä. Alkoholismin kynnyksellä kiikkuvat random-fabut saattavat kuulostaa melko suppealta otokselta normaalin helsinkiläisen lähiön asujaimistosta, mutta sitä se ei ole. On

totta, että lähiöitä kansoittavat suurimmaksi osiksi työssäkäyvät keskituloiset perheet. On kuitenkin myös totta, että Pihlajisto on joskus äänestetty Suomen rumimmaksi lähiöksi. Lähiöiden rumuus ei johdu pelkästään betonitalojen viidakoista, vaan niihin kohdistuvista,

halveksuvista katseista niiden tiimoilta, jotka eivät niitä tunne. Baarituttavuuteni puhuvat samankaltaisista asioista, vaikkakin hieman eri näkökulmista. Heidän molempien elämiä värittävät samanlaiset kamppailut – normaalin arjen haasteet. He pysyvät lähiöissä, koska eivät voi kuvitella asuvansa muualla. Lähiö luo turvaa, siellä ihmiset ovat ainakin suurinpiirtein samalla viivalla. Lähiöbaareihin kokoontuu ihmisiä, jotka eivät kutsu itseään syrjäytyneiksi. Niihin kokoontuu ihmisiä, jotka haluavat olla yksin yhdessä. Jollain säännöttömällä tavalla koen olevani osa tätä porukkaa. Kyse ei ole pelkästään siitä, että olen sattunut asumaan juuri näillä kulmilla. Kyse on enemmänkin siitä, että lähiöiden kasvattina olen oppinut tuntemaan niiden lait. Minua ei ole koskaan pelottanut kävellä Malmilta himaan keskellä yöä tai lainata romanille puhelinta. Loppujen lopuksi aika harvaa lähiön asukasta kiinnostaa aiheuttaa muille harmia. Kaikilla on kuitenkin pohdittavana ne omatkin murheet.

” Tarinoita lähiöistä Helsingin/on asioita mitkä vois olla paremmin/mut mä en niitä paskaakaan murehdi/mä oon northside nuggetti.”

SEURAKUNTA

VANKILASSA

Teksti - Ella Luoma

SEISON VAASAN VANKILAN VIERAILIJOILLE TARKOITTELLA OVELLA. KUN PAINAN SUMMERIA, YRITÄN MUISTAA MILLOIN MINUA ON VIIMEKSI JÄNNITTÄNYT YHTÄ PALJON. KERRON KAIUTTIMESTA KUULUVALLE MIESÄÄNELLE TULLENI TAPAAMAAN JENNA UTRIAISTA. MINULLE AVATAAN OVI JA ASTUN PIENEEN, VIERAILIJOILLE TARKOITETTUUN TILAAN JOSSA JENNA ON JO ODOTTAMASSA. "JÄNNITTÄÄKÖ?", JENNA KYSYI JA NYÖKKÄÄN HERMOSTUNEENA. JENNA HYMYILEE, KUN ASTELEN METALLINPALJASTIMESTA LÄPI JA KIRJOITTELEN VIERAILUNI SYYTÄ PIENELLE LAPPUSELLE:

"ARVAA VAAN, MILTÄ MUSTA TUNTUI KUN ITSE TULIN TÄNNE ENSIMMÄISTÄ KERTAA."

Jenna Utrianen aloitti teologisessa tiedekunnassa vuonna 2008 ja päätyi A1-linjalle, sille joka valmistaa pappesja. Kun perusopinnot alkoivat olla kasassa ja kaikille pakollinen seurakuntaharjoittelu oli tehtynä, hän keksi hakea vielä selektiivialojen harjoitteluun. Vaihtoehtoina hän rastitti itselleen vankilan, sairaalan sekä lapsi- ja perhetyön. Näistä vaihtoehtoista vankila oli kaikista vierain, siihen ei pääsisi tutustumaan tavallisen seurakuntatyön merkeissä. Jälkeenpäin Jennan on kuitenkin vaikea sanoa miksi haki:

"Se vain vaikutti jännittävältä vaihtoehdolta." Hän laittoi hakupaperit menemään ja suuntasi psykologisiin testeihin. Niissä istuttiin koko päivä, maksettiin toistasata euroa ja lopuksi sai tietää soveltuuko vai ei. Hakijoita vankilaan oli kolme. Kaksi valittiin.

Kevään edetessä kysyin Jennalta, voisinko haastatella häntä vankilaharjoitteluun liittyen. Kun hän vastasi myönteisesti, odotin mahdollista vierailua Vaasaan ja lyhyttä haastattelua siitä, miltä työ on tuntunut. Alkukesästä Jenna soitti ja kertoi

järjestäneensä minulle päivän mittaisen juttukeikan vankilaan. Voisin osallistua Jennan päivän rutiineihin ja hän esittelisi minulle paikkoja ja seurakuntaansa, koska "Ethän sä muuten saatastä minkäänlaista kuvaa." Elokuun puolivälissä, kun loppukesän sää oli mitä parhain, tassuttelin siis epävarmoin askelin vankilan muurien sisään.

Jenna toivottaa minut lämpimästi tervetulleeksi, kuten tekevät kaikki muutkin työntekijät. Nopeasti huomaan että täällä on totuttu vierailijoihin. Minut ohjataan sisään rennosti ja rutiinilla ja huomaan, että se olen vain minä jota jännittää. Lähdemme tutustumaan selliosastoihin, joiden käytävillä myös vangit hymyilevät ystävällisesti. Vankilassa on selvät säännöt ja omat rutiinit. Kun kävelemme selliosastoissa, panen ensimmäiseksi merkille kuinka merituuli puhalttaa sisään pieneen keittiöön, jossa eräs vangeista pesee lattiaa. Kerron myöhemmin hieman nolona eräälle vartijoista, etten odottanut siisteyttä. Hän hymyilee ja sanoo, että vankilassa yritetään olla tarkkoja sellaisesta. Sellit ovat pieniä ja yhteiset tilat ruuhkaisia silloin, kun ei olla lukkojen takana.

Silloin kun ollaan sulleissä, Jenna koputtaa ovelle, avaa sen ja kysyy saako tulla käymään. Tällä kertaa ovelle, jonka takana on Jennan rippikouluryhmä. Se koostuu yhdestä suomalaisesta miehestä. Toisessa rippikouluryhmässä on muutama ulkomaalainen. Eräs huomattava ero

perinteiseen seurakuntaelämään löytyykin ryhmien koista. Yksikin on jo paljon. Ja aikuisiällä kiinnostus uskonnollisia kysymyksiä kohtaan on toisenlaista. 'Ryhmän' kanssa ei tehdä tehtäviä, vaan puhutaan paljon. Mitä ja millaista on uskomisen, mitä Jumala tahtoo ihmiseltä, hyvästä ja pahasta. Rippikoulua käyvän vangin mukaan opetus seuraa selliin. Kun ovet menevät lukkoon, jää aikaa ajatella. Silloin saattaa ottaa Raamatun käteen tai käydä lävitse ulkoläksyjä.

Jennan mukaan oppilaat pistävät koville. Teini-ikäiset rippikoululaiset ottavat niin paljon enemmän annettuna kuin aikuiset, elämää nähneet miesvangit. Kolminaisuusopin voi helposti selvittää muutamalla kalvolla tai kirjoitustehtävällä välitunnille hinkuille viisitoistavuotiaille, mutta vankilassa istuvat rippikoululaiset eivät sulata nielemättä ajatusta Jumalasta, joka on samaan aikaan yksi ja kolme. Sunnuntain jumalanpalveluksessa saa vielä saarnata keskeytyksittä, mutta pienemmille ryhmille paperinmakuisia puheita ei tule valmisteltua. "En enää kirjoita valmiita saarnoja, ei sellaisessa ole ideaa.", Jenna toteaa:

"Laitan asioita paperille ja puhun niistä. Sitten syntyy keskustelua jos on syntyäkseen."

Rippikoulutyön ja jumalanpalvelusten lisäksi Jennan työkuvaan kuuluvat yksityiskeskustelut, kirkkoiltojen emännöinti vankilan kappelissa, raamattu- ja keskustelupiirin vetäminen sekä parisuhdetyö. Harjoittelujakson päätyttyä

kesäteologista tulee myös erityisohjaaja, joka hoitaa vankien asioita papin viran ulkopuolella. Juuri yksityiskeskustelut vievät suurimman osan Jennan työajasta. Vankilaan tullessaan vanki käy lyhyessä haastattelussa Jennan toimistossa, mutta jälkeenpäin tapaamiset ovat vapaaehtoisia. Vanki pyytää aikaa keskusteluun, jonka sisällöstä on tiukka vaitiolovelvollisuus. Pitkissä sielunhoidollisissa keskusteluissa psykiatrian sivuaineopinnoista ei ole haittaa. Jutteleminen erään vangin kanssa, joka käy Jennan luona säännöllisesti. Tämän mukaan jutteleminen Jennan kanssa on tuonut helpotusta vankilan arkeen. Samantyyppistä ylistystä kuulen pitkän päivää kaikilta haastattelemltani vangeilta, kesäteologin seurakuntalaisilta. Jennalle kun on helppo puhua, hän jaksaa kuunnella, eikä tuomitse. "Sanotte vaan", Jenna nauraa:

"Kun oon kerran tässä kuuntelemissa." Jennan mukaan vankien kanssa on helppo olla. Ei tarvitse pelätä, tai jännittää. Se varmasti näkyy myös ulospäin.

Mutta myös vankilan papin ja Jennan harjoitteluohjaajan Juha Haapaniemen mielestä vankilassa tehtävissä harjoitteluisa on paljon hyvää. Sen lisäksi, että harjoittelija saa arvokasta kokemusta, uudet kasvot tekevät hyvää rutinoituneille vangeille, samoin työntekijöille. Vankilapappi on ehtinyt nähdä samojen ihmisten lähtevän, mokailevan ja palaavan kerta toisensa jälkeen takaisin. Sellaisessa muuttuu helposti kynyiseksi. Ja, vaikka Jenna ei ole kynynen, kyllä hänkin on ehtinyt kasvattaa kovaa kuorta. Kun kysyn millaista on kuunnella tarinoita pelottavista rikoksista, Jenna vastaa että siihen tottuu nopeasti. Pikkuhiljaa tarinoiden yksityiskohdat eivät tunnu enää niin tärkeitä. Juha tiivistää ajatuksen:

”Kun rikos on tehty, sen uhreille koittaa suruaika. Meille täällä ei koita. Meidän tehtävämme on kohdata se ihminen, joka ei voi enää mennä ajassa taaksepäin ja miettiä että mitäs nyt tehdään.” Ei se kuitenkaan tarkoita sitä, etteikö rikoksista puhutaisi. Niihin johtaneet syyt vain usein löytyvät huumausaineista ja vangin henkisestä pahoinvoinnista.

Iltapäivällä ei jännitä enää yhtä paljon. Minua kuljetetaan ylös ja alas, selliosastoille, ruokalaan, työpajoille ja taukokuoneisiin. Tapaan kasapäin ihmisiä joiden kanssa Jenna johtaa luontevasti keskustelua. Välillä tunnen silmät selässäni. Vankila on suljettu ja rutinoitunut yhteisö, muutokset herättävät huomiota, uteliaisuus syttyy. Menemme tapaamaan Jennan raamattupiiriä. Se on syntynyt vankien aloitteesta, eikä rajoitu ainoastaan raamatunkohtien tarkasteluun. Piirissä puhutaan elämästä. Vankien mukaan on hienoa saada piirin vetäjäksi nuori teologi. Vaikka siitä vitsaillaankin, että mennään katsomaan nuorta naispappia, niin vangit ovat myös vakavissaan hyvillään, että joku kertoo teologisesti kristinuskosta. Erään vangin mukaan on hienoa, että joku näkee vaivaa kertoakseen erilaisista kristillisistä suuntauksista ja kirkon historiasta:

”Yleensä tänne tulee vain porukkaa jostain seurakunnasta ja toteaa, että tuu uskoon, tuu uskoon. Eikä ne sitten oikein osaa selittää että mitä se tarkoittaa.”

Vankilassa uskonnolla on vahva sija. Vangit edustavat lähtökohtaisesti eri uskontokuntia, tai eivät ole saaneet minkäänlaista uskonnollista kasvatusta. Vankilapappi joutuu usein edustamaan hyvin rikasta uskonnollista kenttää ja kesäteologin työnkuvaan kuuluu vahvana osana asioiden järjesteleminen. Jos joku kaipaa Koraania, Jenna järjestää sellaisen, jos lähetyskris-

tilliset tahot tahtovat pitää kirkon illan, Jenna toivottaa kaikki tervetulleeksi. Kuten vierailupäivänäni tiistaina, kun joukko vapaiden suuntien edustajia on tulossa todistamaan uskosta Jeesukseen Kristukseen. Pitkin päivää Jenna on huikkaillut käytävillä maleksivia vankeja mukaan kirkkoiltaan ja illalla osanottajia tulee mukavasti paikalle ja istahtaa vaaleille kirkon penkeille. Herätyskristillisiä liikkeitä edustavat vankilälähetit ja muut uskoon tulleet pitävät todistuspuheenvuoroja, eli kertovat uskostaan. Joukossa on myös entisiä vankeja, jotka ovat sanojensa mukaan vaihtaneet huumeet, alkoholin ja toivottomuuden uskoon Jumalan ja Jeesuksen kaikkivoivasta rakkaudesta. Viesti on vahva ja henkilökohtainen. Puheet vastaanotetaan kohteliaan hiljaisuuden vallitessa.

Kristillisten herätysliikkeiden edustajat vierailevat usein Vaasan vankilassa. Samoin kuin Jennan järjestämään toimintaan osallistuminen, myös lähettien tapaaminen on vapaaehtoista. Ja vaikka Jennan työtä kehuaan, niin yleisesti ottaen uskonnollisuuden osoittamista tai uskovaiseksi leimautumista varotaan. Vangit puhuvat niin kutsutuista linnauskovaisista, jotka menevät huumeiden sijasta sekaisin Jumalasta. Radikaali muutos saattaa tapahtua yhdessä yössä ja sen jälkeen muutetaan koko elämä, tullaan näyttävästi uskoon ja saarnataan muille. Näin minulle asiaa valotetaan, kun kysyn. Kun vankilan ovet sitten avautuvat, vapaus voikin olla musertava ja uskonnollisuus unohtuu. Se jää sinne vankilaan. Jennan mielestä on tärkeää muistuttaa vangeille, että uskovaisuuden ei tarvitse muuttaa koko elämää hetkessä, eikä välttämättä näkyä missään. Uskon kehittäminen on prosessi. Vaasan vankilassa toimii kristillinen päihdekuntoutusosasto vuosittain. Sen avulla opetellaan päihteetöntä elämää.

Päivä kääntyy iltaan ja vierailuni alkaa olla ohitse. Samoin Jennan työt, joita on jäljellä enää viikko. Millaisin mielin hän lähtee pois? Haikein. Työ on opettanut paljon, erityisesti kristillisyyden ja uskonnollisuuden monimuotoisuudesta, epävarmuuden sietämisestä ja siitä, että pienet voitot voivat tuntua todella suurilta. Vankilan sisältä löytyi vastaanottavainen ja hyväksyvä seurakunta. Kuormittava työ on kaatanut tekijänsä toisinaan suoraan päivän päätteeksi sänkyyn ja vankilamaailma seurannut kotiin saakka. Silti kaikki on ollut sen arvoista ja on saattanut kokea tehneensä työtä, jolla on tarkoitus.

DESIGNIA KOKO KANSALLE?

Teksti - Peter Torniainen

Meneillään olevalle World Design Capital vuodelle on asetettu kovat odotukset. Osana ohjelmaa oli vuosittain pidetty Helsinki Design Week 6.-16.9., missä erilaisia näyttelyitä, myyjäisiä ja esityksiä oli järjestetty ympäri kaupunkia.

Suosituin tapahtuma oli kaapelitehtaan Design Market, missä suurten ja pienten design merkkien tuotteet kiinnostivat kymmeniätuhansia helsinkiläisiä. Paikalle löysi paljon erilaisia ihmisiä ja kaikki juoksentelivat muka hyvien tarjousten perässä kuin hullut, mikä on tehnyt Design Marketista joka vuosi suuren menestyksen. Huonekalumuotoilun klassikoita myydään aina kasoittain, muutaman kymmenen prosentin alennuksen takia.

Katajannokalla vanhassa tulli - ja pakkahuoneessa pidettiin Design Weekin päänäyttelyä sekä järjestettiin erilaisia esityksiä. PechaKuchaNight keräsi kansainvälisesti tunnettuja eri alojen luovia ihmisiä pitämään todella inspiroivia esitelmiä siitä, mitä heidän mielestään design maailmassa tapahtuu nyt. Kuuntelemassa oli pelkkiä arkkitehtejä ja muotoilijoita sekä jokunen punavuorelainen harrastelija. Itä-Helsingistä metrolla tullut olisi kyllä erottunut joukosta.

Suurin osa suomalaisista on juuttunut vallitsevaan mustavalkoiseen ajatteluun, että design on pelkkää porvarien tuhlausta, mutta sitä kannattaa hankkia itselleen, silloin kun mahdollista. Näyttelyt miellyttävät vain designihmisiä, en minä niistä kuitenkaan mitään tajua.

Yksi suomalaisen designmaailman puhutuimmista henkilöistä tänä päivänä, Kasper Strömman ajattelee, että suhtaudumme jotenkin aivan liian raskaasti koko design-käsitteeseen, luomme sille liian korkeat odotukset. Olemme juuttuneet arvostamaan Marimekon kukkakuoseja, nyt pitäisi keksiä jotain aidosti freesää. Sellaista mikä on lähellä kaikkia ihmisiä, ei vain designihmisiä.

Päivitä mielipiteesi designista hauskana asiana Kasperin blogissa osoitteessa: kasperstromman.tumblr.com

KAUKAISET JULKKIKSET?

Teksti - Milla Purosalo

”Hei, lähdetkö mun kanssa katsomaan yhtä ihan järjettömän hyvää bändiä?”

”Tottakai. Mitä?”

”No ...a.”

”Hei, mä tunnen yhden tyypin, joka soittaa siinä!”

Ja jälleen maailma tuntuu pieneltä. Eikä se ainoastaan tunnu – se on pieni, varsinkin Helsingin kokoisessa kaupungissa. Ei ehkä aivan voi sanoa, että kaikki tuntevat kaikki. Mutta kun etsimällä etsii, on hyvin todennäköistä, että kaksi pääkaupunkiseudulla koulunsa käynnystä löytää yhteisiä tuttuja. Jos ei kavereita, niin ainakin hyvänpäiväntuttuja tai kaverin kavereita, joihin on sattumalta törmännyt illanistujaisissa, kuntosalilla tai yliopiston ruokalassa.

Erityisen hauska ilmiön tekee Facebook. Kuvitellessi mielessäni skenaario: tapaat töissä, baarissa tai lomamatkalla aivan mahtavan tyypin ja muutaman päivän kuluttua etsit hänet Facebookista. Näpytellessäsi nimen ruudulle huomaat, ettet olekaan ainoa tuntemasi henkilö, joka on kyseisen henkilön kanssa päässyt juttelemaan. Hän saattaaakin olla opiskelukaverisi lukiokaveri, hän ehkä opiskelee samassa koulussa kuin vanha joukkuekaverisi, ja paras kaverisi tunnistaa hänet lähikauppansa kassamyyjäksi. Etkä voi kuin mielessäsi naureskella, että piti hän se arvata. Maailma on niin pieni.

Yhdysvalloissa ilmiötä on menty tutkimaan ihan matemaattisesti. Muun muassa Stanley Milgramin tutkimusten pohjalta on muodostettu teoria, jonka mukaan sosiaalisten verkostojen tasolla on mahdollista tavoittaa maailman jokainen ihminen niin sanotun ”kuuden ketjun” kautta. Käytännössä maailman jokainen ihminen voisi siis olla yhteydessä keneen tahansa maailman ihmiseen korkeintaan kuuden ihmisen kautta. Suomessa, missä väkiluku on 5,4 miljoonaa, tuskin päästään edes kuuteen.

Faniuteen ja idoliuteen tämä small world -ilmiö tuo mielenkiintoisen näkökulman. Ihaillut näyttelijät tai hyvää musiikkia soittavat bändit eivät välttämättä tulekaan toiselta puolelta maailmaa, vaan he saattavat asua naapurirapussa tai kulkea kanssasi samalla junalla töihin joka aamu. He eivät ehkä vietäkään ”taviksen” silmissä glamourin täyteistä elämää, vaan aivan samalla tavalla elävät Kelan opintotuella ja -lainalla tai tekevät töitä, syövät kaurapuuroa aamupalaksi ja kärsivät välillä huonoista hiuspäivistä.

Niiden bändien jäsenet, jotka nähdäkseen bändin fanit ovat valmiita maksamaan kymmeniä euroja ja ehkä matkustamaan satoja kilometrejä, ovat toisille ihmisille kavereita, perheenjäseniä, tyttö- ja poikaystäviä, ehkä isiä ja äitejä. Vaikka yläasteesi matikanopettaja olisi sinulle vain entinen opettaja, pikkusiskollesi hän saattaa olla maailman parhaan bändin kitaristi.

VIESTI KAIKU KADULLA

Teksti - Tuomas J. Salo

Kaupungin kaduilla kuuluu viesti paremmasta - joko tässä elämässä tai sitten seuraavassa. Mikä ajaa ihmisen kadulle kertomaan elämänsä suurimmista asioista? Miksei heitä ole enempää?

Syksyinen aamu Porthanian edustalla. Vanhemmanpuoleiset herrasmiehet jakavat ohikulkijoille pieniä sinisiä kirjoja aivan ilmaiseksi. Tuskin sanaakaan vaihdetaan - vain ajoittainen kiitos tai kohtelias kieltäytyminen. Laatikko laatikon perään tyhjenee, kun opiskelijat ynnä muut saavat kukin oman Uuden testamentin. Kirjojen uudet omistajat vaikuttavat hieman häkeltyneiltä.

Rohkenen lähestyä muutamaa ystävällisen näköistä herraa. Käy ilmi, että kyseiset jakelijat kuuluvat Suomen Gideonit ry:hyn. Historiallisen yleistiedon (ks. vaikka Wikipedia) lisäksi koetan saada jotakin muuta irti näistä miehistä. Mitä he oikein haluavat sanoa?

- Haluamme vain jakaa Raamattuja. Emme ole tulleet tänne keskustelemaan opista.

Voidaanko heitä pitää katusaarnaajina, jos he eivät sano sanottavaansa suoraan? Kyselyni hieman motiiveista tämän erikoisen käytännön takana, saan vastaukseksi raamatunkohdan: Jesaja 55:11. Koska luet Kyyhkystä, tiedätkin jo mitä siinä lukee (tai ainakin osaat etsiä).

Eräs miehistä kertoo olleensa juuri Venezuelassa jakamassa Raamattuja. Siellä ne menevät kuin kuumille kiville, ja Gideonien työtä arvostetaan. Kun koetan kysyä, minkä takia he oikein jakavat Raamattuja kadulla, saan yllättävän konkreettisen vastauksen:

- Meitä ei päästetty jakamaan sisälle Porthaniaan. Ennen kyllä pääsimme.

Gideonien jälkeen en meinaa löytää mistään lisää katusaarnaajia. Missä ovat palavasieluiset maallikkosaarnaajat? Missä ovat Krishna-munkit kookospalloineen ja oranssine kaapuineen? Missä ovat helluntailaiset traktaatteineen?

Muistoissani väikky vielä loppukesän matka Dubliniin. Tilastollisesti kristillisen enemmistön asuttaman kaupungin kaduilta löytyi jos mitä. Löytyi 'Discover Islam' -kojuja. Löytyi kristillisiä kojuja. Löytyi jopa Hare Krishna -väkeä ruskan värisissä vaatteissaan.

Miksi syksyinen Helsinki on niin erilainen? Johtuuko se luterilaisuudesta? En tiedä. Johtuuko se suomalaisuudesta? En tiedä. Johtuuko se kylmästä ja sateisesta syysäästä? Kenties. Tuumittuani hetken päätän etsiä näitä katusaarnaajia maan alta - tai tarkemmin sanottuna asematunnelista.

Väistelyäni Iso numero -lehden myyjiä löydän Herätkää -lehden jakajia. Useista jakajista päätän lähestyä keski-ikää lähestyvää miestä. Tervehdin kohteliaasti, ja hän suostuu vastaamaan kysymyksiini.

Keitä hän edustaa? Jehova-jumalan valtakuntaa, jossa on ihmisiä kaikista kansanryhmistä ja luokista. Mikä on se tärkein asia, jonka hän haluaa kertoa ihmisille?

- Jeesuksen opettaman rukouksen ensimmäisen kohdan mukaan tärkeintä on Jumalan nimen pyhittäminen. Toinen on Jumalan valtakunta.

Mies kertoo edelleen ystävällisesti, että tämä Jumalan nimen pyhittäminen tapahtuu ihmisen hyvällä käytöksellä ja viemällä sanomaa eteenpäin. Minkä takia tätä tehdään? Hän osoittaa Matteuksen evankeliumin loppujakeisiin, joissa Jeesus (Uuden maailman käännyksen mukaan) käskyy ensinnäkin tekemään opetuslapsia, sitten kastamaan heitä ja sitten opettamaan heitä noudattamaan Jeesuksen käskyjä.

Kaikeksi takana on toivo mahdollisuudesta ikuisesta elämästä. Toki samassa myös ajalliset elämät paranevat. Hän itse kääntyi 30-vuotiaana ateismista Jehovan todistajaksi ja on jo ehtinyt kierrellä ovelta ovelle. Mitä hän tykkää asematunnelissa julistamisesta?

- Luterilaiset harvemmin huutelevat, mutta muut joskus. Onneksi täällä vartijat vievät kaikki räyhääjät pois.

Kiitän vastauksista ja jätän miehen toimeensa. Rullaportaita noustessani pohdin: On minunkin elämänsäni elämää suurempia asioita. Miksi en ole itse kertomassa niistä satunnaisille vastaantulijoille? Pitäisiköhän...

KADULLA VASTAAN TULEVASSA PAIDASSA SAATTAO OLLA RISTI VÄÄRINPÄIN JA PENTAGRAMMEJA, MUTTA VASTAANTULIJA EI VARSINAISESTI NÄYTÄ BLACK METALLIN SUURKULUTTAJALTA, VAAN TRENDIKKÄÄLTÄ HIPSTERILTÄ TAI SKEITAAAJALTA. MITÄ TAPAHTUI KATU-MUODILLE?

Okkultismista, antikristillisistä symboleista, ja jopa satanistisesta kuvastosta koostuva ilmiö/mikrogenre/movement elää internetissä, tumblersissa, blogissa ja nykyään jopa muotitalojen estetiikassa. Kyseistä ilmiötä on vaikea kiteyttää muutamaaan sanaan. Osa siitä elää uuden undergroundmusiikin vanavedessä, oli sitten kyseessä hc, punk, tai uudempi elektronisen musiikin alagenre kuten witch-house tai post-dubstep. Samalla kuvastolla saatetaan flirttailla gangsta-räpin piirissä, kuten hitaasti 808-rumpukoneen tahtiin paukuttavassa Mephis-tyylissä, tai kodeiniihöyryisessä, hidastetussa ja pilkottussa eteläräpissä.

Osa ilmiöstä on täysin ulkomusiikil-

lista. Samanhenkien estetiikka elää High End -muodin, fonttien ja typografioiden visuaalisessa maailmassa ja designissa. Katso vaikkapa Lady Gagan garderoobia ja promokuvia. Vaikutteita voidaan ottaa vanhoista horrorgore ja splatter -elokuviista, heavymetal t-paidoista, underground sarjakuvista ja 80/90-luvun nostalgiasta ja iskeä ne tehosekoittimeen josta saadaan sekamelska kuvia, ääntä ja videoita.

Tätä on Uusi Underground. Se on internet 2.0 -sukupolven luoma otus, joka elää omaa elämänsä eikä sille voida merkitä alkuperäistä, keskusta tai rajoja. Se on myös esoteerisuudessaan hyvin tasa-arvoinen, sillä kuka tahansa voi ottaa osaa tähän alakulttuuriin, mikä on hyvin yleistä maailman ilmiöissä. Sisällössään se on hyvin postmoderni ilmiö, missä vaikutteita otetaan sieltä ja täältä, mutta jossa symboleista saatetaan tyhjentää niiden alkuperäinen merkitys.

Ristit (olivat ne sitten oikein tai väärinpäin), pyramidit ja muut symbolit ovat simppeleissä graafisuudessaan tuttuja ja voimakkaan näköisiä. Worship satan, cuddle kittens on oiva erimerkki siitä, kuinka näillä symboleilla voidaan vitsailla, sillä ne eivät merkitse kantajalleen välttämättä yhtään mitään. Symboleissa on juuri se voima tai merkitys mitä niissä itse haluaa nähdä. Ω

MAISTA HELSINKI - VUOROKAUDEN YMPÄRI!

Teksti - Peter Torniainen
& Mari Damskagg

Helsinkiin mahtuu monenlaisia makuja, mutta missä ja milloin niitä pääsee maistamaan? Kokosimme muutamia erityisiä paikkoja, joissa isona plussana on opiskelijaystävällinen hinta tinkimättä laadusta ja hyvästä ilmapiiristä.

Aamiaisen sanotaan olevan päivän tärkein ateria, ja sitä se tosiaan on, jos sen pääsee nauttimaan Pacificon (Helsinginkatu 15) brunssilla. Paikka on suosittu joten ole jonottamassa hyvissä ajoin. Opiskelijalle brunssi voi tuntua hintavalta mutta laajasta valikoimasta saa varmasti tankattua koko rahan edestä. Aamuiseen makeannälän tyydyttämiseksi voi suunnata Kakkugallerian (Fredrikinkatu 41) hieman erilaisen buffetpöydän ääreen. Jos vain yhden kakkupalan valitseminen on joskus tuottanut sinulle vaikeuksia, tässä buffetissa saat maistaa ihan jokaista kakkua - voisiko parempaa enää ollakaan?

Tukevan aamun jälkeen ruuansulatusta voi edistää kuppillisella hyvää kahvia. Kahvin ystävien iloksi Helsinkiin on syntynyt viime vuosien aikana ihka oikeaa kahvilakulttuuria. Laadukkaan kahvin valmistamiseen erikoistuneilta yrittäjiltä ei tarvitse pelätä saavansa pannuun palanutta Juhlamokkaa, vaan tarjolla on vaihtelevia pienpaahtimoiden tuotteita. Tyylikkäästi uudistuneessa Dallapénpuiston kupeessa sijaitsevasta Kahvila Sävyssä (Aleksis Kiven katu 12) leijuu lähes poikkeuksetta huumava vastapaistettujen croissanttien tuoksu. Vielä jännittävämpi kahvivalikoima löytyy Good Life Coffeesta (Kolmas Linja 17). Paikkaa pyörittävä Vuoden Barista 2011 jakaa tiskin takaa kahvitietoutta ihan kyselemättäkin ja järjestää asiakkailleen myös baristakursseja.

Opiskelijan kukkarolle sopivia mutta silti laadukkaita ja kiinnostavia illallispaiikkoja voi olla vaikea löytää keskustasta. Iänikuiseen pastaan ja pitsaan kyllästyneen kannattaa viedä illallisseurueensa vaikkapa Tam-Tamiin (Hämeentie 16), jossa ei voi olla täysin varma, mitä afrikkalaisesta keittiöstä eteesi kannetaan. Mukaan on hyvä ottaa leppoisa

asenne, sillä ruoka on erittäin maukasta ja täyttävää. Hieman finimpää tunnelmaa löytyy Latvasta (Korkeavuorenkatu 25), missä on tarjolla suomalaisesta ruoasta kehiteltyjä laadukkaita sapaksia. Vaikka paikalta voi bongata luomuviinejä maistelevia snobeja, paikka on silti hyvin opiskelijaystävällinen.

Illanviettoon Helsingistä löytää vaikka mitä. Parhaat baarikeskittymät lienevät Kalliolla Vaasan- ja Helsinginkadulla. Vetonaulana on halpa kalja, kuppilat aukeavat jo varhain aamulla ja kanta-asiakkaiden kanssa käydyt satunnaiset keskustelut ovat vähintäänkin mielenkiintoisia, joten aina löytyy uusia ystäviä! Punavuoressa baarien kirjo on monipuolisempi ja muu asiakas-kunta tuoksuneen puhtaammalta. Illan voi aloittaa tunnelmallisissa baareissa ja loppuillasta kovimmille tanssijaloille on varmasti paikkoja irrotella.

Yölläkään ei tarvitse välttämättä tyytyä euron juustoon. Kulinaristisia makuelämyksiä on tarjolla yöbussiin tai -junaan suuntaavalle Rautatien torin liepeillä. Aamunkajoon asti palvelevia grillikioskeja on laidasta laitaan ympäri Helsinkiä ja muista varata käteistä mukaan. Kallion suunnalla liikkuvalla ehdottomia klassikkoja ovat Harrin Nakki (Agricolankatu 11) ja Kurvin Grilli (Vilhonvuorenkatu). Mitä vielä odotat? Kaupunki odottaa sinua!

KIRJAILIJAN HELSINKI ON RAKAS JA VÄRIKÄS

Teksti - Marjo Myyryläinen
Kuva - Laura Malmivaara

ANJA SNELLMAN ON TUNNETTU MENESTYNEENÄ KIRJAILIJANA JO VUOSIKYMMENIÄ. MONI HÄNEN SUOSITUISTA TEOKSISTAAN SIOJITTUVAT HELSINKIIN.

Snellman on alunperin Helsingin Kalliolla. Hän sanoo synnyinkulmiensa merkitsevän edelleen paljon. Tällä hetkellä hän asuu Käpylässä Taivaskalliolla.

- Se on rakas paikka historioineen ja näköaloineen.

Helsinki on rakas, mutta kirjailijan toinen koti on Kreetalla. Kreikka paikkana ei ole näkynyt hänen teoksissaan - vielä, hän lisää.

Snellmanin runoista ja romaneista monien näyttämönä on ollut Kallio. Snellman ei ole kuitenkaan kirjoissaan rajoittunut synnyinseudulleen. Jos muutamia mainitaan, Pelon maantiede (1995) sijoittuu Lammassaareen, Arabian Lauri (1997) vanhaan Arabiaan ja Safari Club (2001) Korkeasaareen.

Somaliperhe urbaanissa ympäristössä

Snellmanin romaani Parvekejumalat (2010) käsittelee Helsingissäkin puhuttavaa maahanmuuttoa, islamia ja kulttuurien yhteentörmäyksiä. Suomalaiseen kulttuuriin sopeutuminen näyttyy teoksessa haastavana.

- Liberaali urbaani elämäntapa ja vaikkapa radikaalifeminismi on aika kaukaista kirjan somaliperheelle, Snellman pohtii.

Parvekejumalissa käsitellään yksilön vapautta yhteisössä. Snellman myöntää, että rajoittavaan uskontoon on vaikea puuttua ulkopuolelta. Hän sanoo rajoittavaan uskonnollisuuteen puuttuessa erityisen hienovaraisuuden olevan paikoillaan.

- Mutta jos ihmisarvoa ja yksilönvapautta loukataan,

joka tilanteessa pitää puuttua.

Islam kulttuurina kiehtoo Snellmania. Hän kehuu muslimien ja vieraanvaraisuudesta. Heidän lämpimyytensä onkin jo tullut tutuksi, sillä taustatyönsä huolella tekevä Snellman kuuluu Suomaliala Seuran hallitukseen.

-VAASANKADULLA KUMISEE

Teksti - Matias Koponen

TEMMIKONGI ON PIENLEVYMERKKI, JOKA PITÄÄ PÄÄMAJAANSA HELSINGIN KALLIOSSA. TEMMIKONGIN POMONA TOIMII ROOPE SEPPÄLÄ, JOKA PITÄÄ PIENLEVYJEN JULKAISEMISTA KUNNIA-ASIANA JA KUTTUURITEKONA.

Temmikongi nimellä on mielenkiintoinen historia. Teinipoikana Roope lainasi ystävänsä serkulta C64-pelejä, jonka yhden disketin kannen etiketissä luki Temmikongi. Se paljastui viidakkopeli Jungle Huntiksi, jossa roikuttiin liaaneissa. Sen ikäisinä nimiasia askarrutti, sillä temmi-sana assosioitui puhemieheksi vahvasti miehen sukupuolielimeen. Nimi jäi Roopen takaraivoon ja siitä tuli lopulta levymerkin nimi. "Näen Temmikongin sieluni silmin - kellosta roikkuvan pitkän peniksen, josta vetäistään ja se kello soi, se on ravistava mielikuva", Roope pohtii.

Oma aktiivisuus ja omavaraisuus on toiminnassa valttia. Tämä oli yksi syy, miksi Temmikongi siirtyi julkaisupoliitiikkaan cd-formaatista vinyyliin. Heiltä löytyy vinyylin suorakaiverruslaite, jolla vinyyleistä saa sopivan pieniä painoksia. Se mahdollistaa 20-25 kappaleiden painoserien tekemisen. "Ei tarvitse ottaa enää 500:n painosta, josta tiedetään että vain pari prosenttia tulee myytyä", Roope toteaa. Toiminta on kotikutoista ja askarteluun pääsee bänditkin mukaan. Kerran yhdestä bändistä ehdotettiin, että keskiötarrat voidaan tulostaa bändin jäsenen työpaikalla, jos budjetti menee tiukalle. Roope hymähtää:

"Tämä on sitä kansien leikkaamista ja liimaamista rokkitähtien kanssa."

Temmikongi on pyrkinyt ottamaan aktiivista lähestymistapaa musiikin tekemiseen ja tuottamiseen.

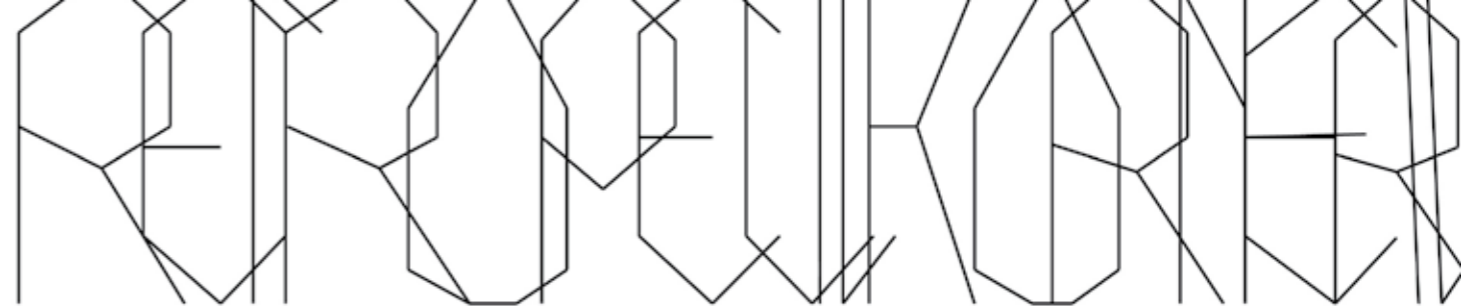
Roope mainitsee tässä yhteydessä Temmikongi housubändin. Toimintametsä oli yksinkertainen. Temmikongin porukka jalkautui studion lähistölle ja keräsi kasaan hyvän randomipurukan, josta löytyi jos jonkinmoista vilistääjää. Vaasankatu pilkun jälkeen on Roopen mukaan oivallista maaperää muusikoiden metsästämiseen. Tästä syntyi From The Street -sessiot, jossa löytörokkitähtien kanssa musiikkisessioita äänitettiin Kallion öisessä hämyssä yhteensä kuutena eri kertana. Myöhäisiltojen nauhoituksissa käytettiin ns. hehtaari- ja raskaita, mutta antoisia. Sessiot olivat pitkiä ja raskaita, mutta antoisia. Ne ovat vielä julkaisematta ja siihen on selvä syy. Materiaalia kertyi todella paljon. Joukosta löytyy myös elektroheviä. "Tästä runsaudensarvesta täytyy löytää ne oikeat tähtihetket. Jotta saadaan timantti, tarvitaan muutakin kun pieni määrä hiiltä", Roope tuumaa.

Temmikongi on taltioinut jälkipolville helsinkiläistä musiikkikulttuuria myös yllättävissä paikoissa, joista Seppälä mainitsee Harjutorilla sijaitsevan saunan. Harjutorin saunan kantikset innostuivat siitä, että siellä kävi niin paljon muusikoita ja kaikenmaailman kiluttajia. Kantikset toivat sinne akustisia soittimia ja erilaisia rytmisoittimia ja sitten meillä oli siellä Harjutorin saunafestivaalit, Roope muistelee. Siitä tuli kasettinauhoitus, josta painettiin vinyylejä. Äänityksessä on esillä semmoista helsinkiläistä kulttuuria, jota ei varmasti ole kukaan muu taltioinut - perjantaisaunassa humalassa mesoavia ukkoja, jotka ovat päässeet vapaaksi vaimojen ja työn pinteestä.

Roope uskoo musiikinteossa omaperäisyyteen ja siihen, että musiikin tulee ravistella kuulijaa. Tässä yhteydessä Seppälä mainitsee tulevan Jyrki Nissisen soololevyn, jota hän kuvailee äärimmäisen omituiseksi levyksi. Niitä on ilo julkaista. Seppälä uskoo rohkeaan tekemiseen:

"Joka uskaltaa temmikongista nykäästä, aiheuttaa kumauksen."

**INFO@TEMMIKONGI.COM
SEN TAPAKULTTUURIN JÄLJITTELEMINEN.**

KADONNUTTA AIKAA ETSIMÄSSÄ

Teksti - Antti Virtanen

Missä kuulit videopeleistä 90-luvun taitteessa? Kavereilta leikkikentällä, sarjakuvalehden takakannan mainoksesta, tai sitten marssit kauppaan ja ostit itsellesi videopelilehden. 90-luvun alussa Nintendo 8-bit synnytti konsolipelikulttuurin Suomeen, ja samalla syntyivät konsolipelilehdet.

Aikana ennen Internetiä Nintendo-lehti palveli informaation ja yhteisöllisyyden tarvetta. Hienointa oli tietää, että jossain joku muikin pelasi samalla innolla videopelejä kuin sinä, ja että uusia hienoja pelejä oli tulossa. Elettii aikaa jolloin ihmiset lähettivät Nintendopeleissä saamiaan huipputuloksia lehden toimitukseen etanapostilla, ja oma huipputulos todennettiin ottamalla valokuva televisioruudussa näkyvästä pistemäärästä. Lehdessä haettiin kirjekavereita, oli kysymys ja vastaus -palsta vaikeissa peleissä etenemiseen. Huijausvinkkejä ja pelikoodeja opeteltiin ulkoa, vaikka kyseistä peliä ei edes omistanut.

Ensimmäiset kurkistukset tulivat myös videopelitoimittajien ja siihen liittyvään dramatiikkaan. Merkittävin tapaus lienee, kun Nintendo kehitti Sonyn kanssa yhteistyössä 90-luvun alussa SNES-CDROM -asemaa. Nintendo teki kuitenkin ohraiset temput Sonylle, asemaa ei tullut, mistä Sony suuttui ja päätti tehdä oman konsolin. Loppu onkin historiaa, videopelien pelaamisen synonyymiksi nousi "Pleikkari". Videopelilehti oli harraste- ja alakulttuurilehti, ja sen merkitystä tuohon aikaan ei voi tarpeeksi korostaa, kun kaikki tieto ei ollut saatavilla muutaman klikkauksen päässä. Nykyään konsolipelilehtiä ostavat nuoret aikuiset, ne samat, jotka kasvaneet Nintendo-lehteä ja sen jatkajaa SuperPoweria lukien.

Nintendo-lehti oli ensimmäinen vain konsolipeleihin keskittyvä suomenkielinen julkaisu. Kirkkaat värit ja kuva-kaappaukset peleistä saivat pienen pojan sydämen syrjälleen ja kädet hikoamaan.

Nuo mainokset!

Triovoima, lol.

21

Sarjakuvat oli mangaa.

FIGHTERS

Nintendo-lehden rinnalle ja myöhemmin jatkajaksi syntyi SuperPower, jota myytiin puberteetin kynnyksellä oleville pojille.

Pleikkari-aikakaudella yrittäjiä tuli markkinoille, mutta ne kuolivat vähin äänin pois.

ISON KIRKON JUURELLA

Teksti – Terhi Hannola
Kuva – Ilkka Villikka

Tänä vuonna kesä unohti tulla ajoissa. Syyskuu on jo pitkällä, mutta aurinko lämmittää ja kirjastaa Tuomiokirkon valkeassa asussaan. Katselen sen edustalla seisovilta portailta liikettä Senaatintorilla ja ajattelen: tämä on lempipaikkani Helsingissä. Sitä tulee varmaankin ikävä.

Elämälle on ominaista mennä eteenpäin. Omani on liikehtinyt jo kymmenen vuoden ajan enimmäkseen portaiden liepeillä, opiskelu- ja työpaikkojen muodostaessa torin ympärille eräänlaisen kehän. Nyt - ensimmäistä kertaa elämässäni - olen lähdössä vuodeksi pois. Tähänastinen eloni Helsingissä saa kaivatun, mutta toisaalta haikkealta tuntuvan katkoksen.

Kisastudio, euroviisukatsomo, lounaspaikka, taidegalleria ja pulkkamäki. En usko Carl Ludvig Engelin aavistaneen, mihin kaikkiin käyttötarkoituksiin portaat aikanaan taipuvat. Aina hyvään sattuessa vieraita riittää, mutta juhlapäivinä kuhisee tavallista tiiviimmin. Vain juhlimisen tyyleissä on eroja: vappuna portaat peittyvät humalaiseen ihmismereen, kun pääsiäisenä samainen joukko katsoo, kuinka Jeesus ristiinnau-

litaan Golgataksi muuttuneen kirkon edustalla.

Kirkko ja sen portaat tarjoavat nähtävää silloin, kun niitä katsotaan ja silloin, kun ne toimivat katsomona. Riippuen siitä, kuinka korkealle jaksaa kiivetä, portailta avautuu näkymä Senaatintorille tai aina Kauppatorin edustalta alkavalle merelle saakka.

Portailla istuskellessa voi tuntea olevansa osa historiaa ja samalla tässä päivässä kiinni. Asioita tapahtuu, mutta onneksi jokin pysyy muuttumattomana. Portaat nököttävät kirkon edustalla jyrkevinä, valmiina kestämaan tulevienkin vuosikymmenten paineet.

Jokaisella helsinkiläisellä on jokin muisto portailta. Googletan Tuomiokirkon portaat ja huomaan, että portaista riittää juttua. Yllätyn kritiikistä: joku luonnehtii portailta istuskelua ja siitä hehkuttamista sietämättömäksi kliseeksi. Toisaalta kesänviettoa ilman asiaankuuluvaa jäätelön nautiskelua portailta pidetään epätäydellisenä. Joku Helsingin yliopiston opiskelijaksi tunnustautuva kertoo toivoneensa monesti, että alkusyksyn massaluennot siirrettäisiin säävarauksella portailta pidettäviksi.

Samalla voisi ottaa aurinkoa.

Olen kokenut tunnelmallisimmat hetkeni täällä erään lempibändini, Arcade Firen, keikalla. Myös itsenäisyyspäivän ylioppilaiden soihtukulkueen jälkeisen Finlandia-hymnin kaiun muistelu saa herkistymään. Portailla olen vilkuillut viimeisiä tärppejä teologisen pääsykokeeseen ja latautunut selättämään virkamiesruotsin lopputentin. Tylsät, näennäiset velvollisuudet luonnistuvat tässä miljöössä aina vähän helpommin.

Portaat miellyttävät monella tapaa, mutta yksi on yhteistä: useimpien mielestä hausointa on asettua lintu- ja havainnoida ympärillä tapahtuvaa.

Ihmiset tulevat tänne tunnelmomaan. Yleensä suomalainen hakee rauhaa järvenrannalta tai metsästä. Minua tasainen ihmisten vilinä rauhoittaa, joten mielestäni portaat eivät kalpene näiden meditatiivisten paikkojen rinnalla. Portaat ovat helsinkiläinen hyvän mielen keskus.

Tänä tavanomaisena torstaipäivänä kuohuviinilasit kilisevät. Siihen tämä paikka onkin omiaan. Elämän juhlistamiseen, ihan sellaisenaan.

J o o n a s R a j a t a l o

KYLÄLÄINEN ELI HELSINKIIN JA TAKAISIN

REILUT 5 VUOTTA SITEN matkustin pakettiauton tavaratilassa 650 km kotikunnastani Helsinkiin. Matkani ei onnekseni ollut konttipakolaisen ahdistava ja arvaamattomuutta täynnä oleva tulevaisuus kaupungissa, josta ei juuri tiennyt mitään. Sen kuitenkin tiesin, että Helsinki oli kaupunki, jota pidin epämieluisimpana paikkana itselleni asua. Halusin todeta asenteeni vääräksi.

Helsinki ja paikka, jossa vartuin, ei poikennut kuin yhdessä ratkaisevassa tekijässä: ihmisiä oli enemmän. Tämä tietenkin tarkoitti kaiken ihmisiin liittyvän toiminnan lisääntymisen. Kulttuuria, harrastuksia ja mahdollisuuksia oli tarjolla enemmän kuin yksi ihminen elämässään tulisi koskaan tarvitsemaan. Aiemmin olin tottunut hahmottamaan kaikki ihmiset ympärilläni. Helsingissä vastaava tarkkanäköisyys johti aistien ylikuormittumiseen yrittäessäni nähdä kaikki vastaantulevat persoonat. Kerrassaan nöyryyttävää, ettei kaikista kykene välittämään, vaikka pitäisi.

Oli siis luotava sosiaalinen rajoitin. Sellainen, jonka yksi pieni ihmismieli kykenee hahmottamaan. Ihmisiä tarvitsi loppujen lopuksi hahmottaa sellaisen kylällisen verran. Omien valintojeni tuloksena syntyneet yhteisöt ja solmitut ystävyysuhteet muuttuivat kotikyläkseni Helsingissä.

Matkatessani 5 vuotta VR:n kiskoväliä Helsinki-Paltamo, huomasin ihmisten ympärillä rajoittavan tekemisensä vastaavalla tavalla. Nykyinen kaupunkikulttuurin kehittyminen paikallisia yhteisöjä rakentavaan suuntaan on myös kompannut tätä maailmanparannuksen arkijärjen voittoa. Itsenäisyyden vaatimuksista ja yksilöllisistä pyrkimyksistä huolimatta haluamme olla osa jotain. Maailmankansalaisuuskin ilman konkretiaa ei pidä aikamme ihanteiden prosessia yllä – eli vie meitä kohti sitä oikeudenmukaisempaa maailmaa.

Jokainen etsii itselleen kylällisen verran ihmisiä, joihin muodostaa vahvemman siteen kuin muihin. En nykyään puhuisikaan globaalista maailmankylästä ratkaisuna inhimillisen hyvinvoinnin sosiaaliin ongelmiin. Homman nimi on globaali maailma kylän kokoisissa yksiköissä: siinä on pienelle ihmiselle jo tarpeeksi sarkaa yrittää olla hyvä ihminen. Jos peräkylän peelo voi sen oppia, niin mikseipä monikulttuurisessa design-pääkaupungissakin dallaileva kosmopoliitti?

LIITY PAPPISLIITON OPIKELIJÄSENEKSI!

Opiskelijajäsenyys on
ilmainen.

Mitä saat?

- neuvontaa ja koulutusta työllisyysasioissa
- Crux-lehden postiluukkuusi viisi kertaa vuodessa
- matkavakuutuksen
- mahdollisuuden hakea matka-apurahaa

Lisäksi voit liittyä Erytyiskoulutettujen työttömyyskassaan erillistä korvausta vastaan.

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET

www.akiliitot.fi